днинськи ця настояна вода

нас оберігала од лукавого.

час тікав, як риба із-під каменя,

з кожним кроком душу коротав.

я колись так само оступлюсь.

Боже, з ким помірятися б часом!

скроплюючи землю оком ласим,

хтось помітить первозданний туск

і воздасть, як літеру із пліч.

майже вічність маслаками світиться…

гляньте: витікає. просто в ніч.

ну а далі… далі де їй дітися